

PROTOŽE JE NÁS

MNOHO

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA DRUHÁ

HOST

DENNIS E. TAYLOR
PROTOŽE JE NÁS MNOHO

BOBIVERZUM
KNIHA DRUHÁ

PROTOŽE JE NÁS

MNOHO

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA DRUHÁ

BRNO 2018

Copyright © 2017 by Dennis E. Taylor

All rights reserved

Cover art © Jeff Brown

Translation © Filip Drlík, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-420-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-744-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-745-4 (Formát MobiPocket)

*Rád bych tuto knihu věnoval všem,
kteří milují staromódní vesmírné opery.*

Na žádné mapě není vyznačen; správná místa nikdy nebývají.

— Herman Melville

I

NEBESKÝ BŮH

BOB – ÚNOR 2167 – DELTA ERIDANI

Z hromady suchých větví se ozvalo rozzuřené zakvičení. Dvojice Delťanů na okamžik ztuhla a připravila se k útěku. Nic se však nestalo, takže dál házeli kameny do křoví. Jeden z nich, ten se srstí kolem páteře a uší naježenou vzrušením, kterého jsem pojmenoval Bernie, zavolal: „*Na, kací, kací, kací.*“

Poodletěl jsem s pozorovacím dronem dozadu a vytratil se tak z jejich dohledu. Delťanům nevadilo, že je při lovu sleduju, ale nechtěl jsem je zbytečně rozptylovat. Stačila sebemenší chyba a mohli se poranit nebo zabít. Mike si pohybu v dálce všiml, ale lovci jinak dronu o velikosti kopačáku žádnou pozornost nevěnovali.

Něčí kámen se trefil do černého. Kancoid vyrazil ze svého doupěte a řičel jako splašená lokomotiva. Dva vrhači kamení odběhli stranou a zbytek lovců přiskočil vpřed. Všichni zapřeli tupý konec oštěpu o zem a pevně ho přišláplí nohou.

Vzteky ryčící kancoid doběhl k lovecké skupině za necelou vteřinu. Delťané setrvali na místě, chrabří jako středověcí kopiníci čelící útoku jezdeckva. Přestože jsem celou akci sledoval na dálku přes levitující dron, cítil jsem, jak se mi strachem stahuje zadek. V podobných chvílích jsem si vždycky říkal, jestli to už s mírou detailů ve své virtuální realitě trochu nepřeháním. Zadní partie jsem mít nemusel. A už vůbec jsem nepotřeboval, aby se mi stahovaly.

Kancoid plnou rychlostí naběhl na čekající kopí. Rychlí, to jo, to oni byli. Ale chytrosti, té moc nepobrali. Ještě jsem neviděl jediného kancoida, který by se pokusil hrotům vyhnout. Fredovo kopí se napnulo, vzápětí prasklo a odmrštilo lovce stranou. Zakřičel, buď bolestí, nebo překvapením, a z nohy mu vytryskla krev. Nepřítomně jsem zaznamenal, že delťanská krev je skoro stejně červená jako ta lidská.

Ostatní Delťané nápor ustáli. Jejich kopí se napjala a vynesla kancoida do vzduchu. Tvor se na chvíli zastavil ve vzduchu a nakonec se s posledním zapištěním zřítíl k zemi. Delťanští lovci s vyceněnými špičáky čekali, jestli se zvíře ještě nepohne. Občas se totiž stávalo, že se kancoid i po takové nakládačce zvedl a doběhl si pro nášup. Proto si dávali dobrý pozor, aby je nenačapal nepřipravené.

Bernie se příkradl s kopím v jedné ruce a kyjem ve druhé. Z co nejbezpečnější vzdálenosti se natáhl kopím a štouchl kancoida do rypáku. Když zjistil, že se zvíře nehýbá, otočil se k ostatním lovcům a nadšeně se usmál.

Samozřejmě ne tak, jak si to možná představujete. Delťanským ekvivalentem širokého úsměvu bylo zavrtění ušima, ale já jsem si na delťanskou mimiku zvykl už natolik, že jsem jejich gesta nemusel vědomě analyzovat. Můj program se navíc staral o překlad řeči a hladce převáděl idiomy a metafory mezi angličtinou a delťanštinou. No a abych měl o všech přehled, přiřadil jsem jim náhodná lidská jména.

Bez překladatele by lidé a Delťané popravdě nikdy komunikovat nemohli. Delťanština lidskému uchu zněla jako směsice chrochtání, vrčení a škytavky. Podle Archimeda, mého prostředníka, bez něhož by se jednání s Delťany neobešla, zněla lidská řeč jako pár básnicích kancoidů při páření. Milé.

Delťané vypadali jako kříženci netopýra a prasete — válcovité tělo, vytáhlé končetiny, velké pohyblivé uši a rypák skoro jako kanec. Jejich srst byla převážně šedá, na obličejí a hlavě měli světle hnědé skvrny, které se u různých jedinců lišily.

Deltané byli jediní inteligentní mimozemšťané, které jsem zatím potkal. A to hned ve druhé hvězdné soustavě, do které jsem dorazil po odletu ze Země před více než třiceti lety. Přimělo mě to k úvaze, jestli je inteligentní život opravdu tak rozšířený, jak naznačili tvůrci *Star Treku*.

Bill z Epsilonu Eridani pravidelně posílal aktuality z celého vesmíru, ale než ke mně informace dorazily, byly vždycky už devatenáct let staré. Jestli někdo z ostatních Bobů našel inteligentní život, jeho zprávy pravděpodobně zatím nedorazily ani k Billovi, natož k nám ostatním.

Obrátil jsem svou pozornost opět k Deltánům, kteří se už začali připravovat na rutinní proceduru po lovu.

Nejdřív zkontrolovali Freda. Ten seděl na kameni, nadával v delťanštině a tiskl si dlaně k ráně, aby zpomalil krvácení. Přesunul jsem dron blíž, abych se podíval, co přesně se děje, a jeden z Deltánů poodstoupil a odkryl mi výhled.

Fred měl štěstí. Rána od roztržitého kopí byla roztřepená, ale ne hluboká, a zdálo se, že je čistá. Kdyby se střetl s kancoidními zuby, bylo by už po něm.

Mike naznačil, že do rány štouchne kopím. „Bolí tohle? A bolí tohle?“

Fred vycenil zuby. „Hrozná sranda. Příště si špatné kopí můžeš vzít ty.“

Mike se zasmál a Bernie poplácal Freda po zádech. „Ale no tak, nebuď takové děcko. Už to skoro přestalo krváčet.“

„Přesně tak. Tak, a teď pojďme tu svini pověsit a vykrvit.“ Mike hned také začal podle svých slov jednat a odvázal si provaz z těla.

Potom ho přehodil přes nejpříhodněji rostlou větev a Bernie uvázal jeden konec zabitému zvířeti kolem zadních nohou.

Vázání uzlů — na tom budou muset ještě zapracovat. S provazem zacházeli pořád dost neobratně a pravděpodobně se jim často rozvazoval. V duchu jsem si poznačil, že musím Archimeda naučit pár námořnických uzlů.

Mike s Berniem zvíře pověsili, aby ho zakrátko mohli vyvrhnout. Ostatní Delfané přitom spustili děkovný pokřik. Jak jsem je tak sledoval, přepadl mě takový zvláštní pocit; v duchu jsem čekal, že zabitému zvířeti připíchnou na ucho štítek. Ale na to jsem se nacházel ve špatném století, na špatné planetě a s jiným živočišným druhem.

Otočil jsem se a s uchechtnutím se natáhl pro kávu. Marvin, který se mi díval přes rameno, se na mě tázavě zadíval, ale já jsem měl pocit, že mu nic vysvětlovat nemusím. Vždyť si sám určitě pamatuje, jak původní Bob v dávných dobách chodíval s tátou na lov. Jen jsem mlčky pokrčil rameny. Smiř se s tím, brácho.

Marvin protočil panenky a vrátil se do lenošky, kterou si při návštěvách u mě pokaždé zhmotnil. Na chvíli jsem se zastavil a nechal si od Alfréda dolít kávu. Umělá inteligence Alfréd měla ve virtuálních realitách všech Bobů samozřejmě podobu Johna Cleese ve fraku se šosy.

Upil jsem trochu kávy — byla jako vždy naprosto dokonalá — a rozvalený ve staromódním ušáku jsem se rozhlédl kolem. Nástěnné knihovny, velký kamenný krb a úzká vysoká okna, skrz která interiér nepřetržitě osvětlovaly sluneční paprsky pozdního odpoledne. A uprostřed toho jako pěst na oko jedna lenoška čalouněná červeným manšestrem a na ní klon mojí maličkosti.

To vše ve virtuální realitě, pochopitelně. Fyzicky vzato jsme já i Marvin žhnoucí optoelektronické kostky nainstalované ve dvou vesmírných lodích na oběžné dráze Deltý Eridani 4. Kdysi jsme však bývali lidé a virtuální realitu jsme si naprogramovali, abychom se nepomátli.

Kolem prošla Spikey, vyskočila Marvinovi na klín a začala příst. Kočičí umělá inteligence byla naprosto realistická, nescházela jí dokonce ani naprostý nedostatek věrnosti. Pobaveně jsem se zasmál a obrátil se zpátky k videooknu.

Lovci už měli kořist vyvrženou. Kancoid ve skutečnosti nevypadal jako kanec. Celkově se podobal spíše medvědovi, ale

zaujímal stejnou ekologickou niku jako kanec, a dokonce měl i stejnou pověstně vyrovnanou a vlídnou povahu.

Lovení kancoidů ale nikdy nebylo předem vyhrané. Delfané během každého lovu pořád riskovali život. Kancoid obvykle prohrál, ale občas se mu podařilo jednoho nebo dva lovce pošramotit. S nedávným vylepšením oštěpů pazourkovými hroty se však hra změnila. No jo, já vím. Základní směrnice a bla bla bla. Pche. Tohle není *Star Trek*, ať už si Riker vybral jméno a virtuální prostředí, jaké chtěl.

Delfané přivázali svůj úlovek ke dvěma oštěpům a čtveřice z nich si jejich konce nahodila na ramena. Mike na mě mávl a já jsem s dronem přiletěl blíž, abych ho doprovodil. Dva další Delfané chytili Freda a pomohli mu postavit se. Noha mu pořád krvácela a viditelně kulhal, ale nehrozilo, že by se nedobelhal do vesnice.

Triumfálně jsme se vydali k domovu Delfanů. Dvojice lovců začala zpívat vítězný chorál. Ostatní se mezitím častovali postřehy, blahosklonnými vtipy a urážkami. Nepřestával jsem žasnout nad tím, jak moc se Delfané svým chováním podobají lidem. Tu a tam mě z toho přepadl pocit nostalgie a zastesklo se mi po kontaktu s lidmi.

Za chvíli jsme došli do vesnice a obyvatelé nás přivítali smíchem a oslavami. Zabití kancoida vždycky představovalo radostnou událost — *chechdž'* dnes večer budou mít hostinu a budou mít dost jídla na celý týden. *Chechdž'* se dalo volně přeložit jako něco ve smyslu „všechny rodiny našeho ohně“. V delfanštině to znělo samozřejmě o dost líp. Dnešní lovecká družina patřila k Archimedově *chechdž'*, kterou jsem v podstatě adoptoval.

Fred se s pomocí ostatních dobelhal ke svému domu. Sotva se usadil, jeho partnerka nad ním začala lomit rukama. Jeden z lovců rychle zaběhl pro léčitelku Cruellu. Povzdechl jsem si a připravil se na další hádku.

Posel se za chvíli vrátil i s Cruellou a její učedníci v závěsu. Cruella se sehnula, aby si ránu prohlédla. Popoletěl jsem

s dronem blíž. Nejspíš blíž, než jsem měl. Cruella se po dronu ohnala rukou. Stroj odletěl o pár metrů dál, dokud ho AMI kontrolér nestabilizoval. Ostatní Deltané polekaně ustoupili a zdálo se, že jeden z nich nejspíš brzo uteče nebo omdlí. Dron byl malý a pohazovat se s ním dalo celkem snadno. Ale víte co. *Nebeský bůh* a tak.

Už dávno jsem pochopil, že léčitelka se nebojí nikoho a ničeho. Vedle toho taky zrovna nevynikala v přijímání dobrých rad. Rozčileně jsem zaskřípal zuby a přemýšlel, jestli Cruella vezme v potaz něco z toho, co jsem jí řekl dříve.

Fred očividně přemýšlel nad tím samým. „Teď by se možná hodilo vyzkoušet tu horkou vodu, jak říkal *Bouba*,“ řekl jí.

Cruella se nejdřív vztekle podívala na něj a pak na můj dron. „Možná by ti mohl rovnou taky obvázat ránu, protože mě podle všeho nepotřebuješ.“

„U koulí mých předků, Cruello,“ řekl Mike. „Aspoň jednou přece můžeš zkusit něco nového. *Bouba* nás zatím nikdy nezklamal.“

Cruella se na něj zašklebila. Hned nato se mezi Cruellou a lovci rozpoutala bitva v překřikování. Lovci mě ze všech Deltanů vždycky podporovali nejvíc. Pazourkové hroty, rovnače kopí a sekery byly jen jedny z mnoha vylepšení, kterými jsem jim obohatil život. Alespoň oni věřili, že mi na srdci skutečně leží zájmy Deltanů.

Cruella nakonec rozhodila rukama a vyštěkla: „Tak dobře! Uděláme to po vašem. Ale jestli ti ta noha upadne, za mnou pak plakat nechod.“

Obrátila se ke své učednici a vyštěkla příkaz. Učednice sklopila uši a rozběhla se pryč.

Chvilí nato se vrátila a s sebou přinesla měchýř a měkkou opracovanou kůži. Cruella ukázala na měchýř a řekla: „Čerstvě převařená voda.“ Zvedla kousek měkké oškrábané kůže a řekla: „Umytá ve vroucí vodě.“ Potom se zlostně zadívala přímo do kamery dronu. „Teď se mi klid' z cesty.“

Překvapeně, ale zároveň s potěšením jsem sledoval, jak začíná pečlivě čistit ránu kouskem kůže a převařenou vodou. To byl konečně určitý pokrok. Hodně k němu přispěli lovci, protože si dokázali dupnout jako jeden muž. Kdyby Cruella tuto techniku začala používat standardně, výskyt infekce by se výrazně snížil.

Na souhlas jsem zakýval dronem a poslal ho hlídkovat na kraj vesnice. Opět jsem se vrátil do své VR, rozvalil se v křesle a zavřel videopřenos z dronu. Změna postupu léčitelky pro mě znamenala velké vítězství, takže jsem se jí na oplátku rád uklidil z cesty. Jednak jsem jí tím ušetřil ponížení a taky to znamenalo, že si příště nebude tak tvrdošijně stát za svým.

Bylo mi jasné, že přijdu o zbytek oslavy, ale kancoidův další osud už byl zaběhlý a dobře zdokumentovaný proces. Pravděpodobně také velmi chutný. Představil jsem si žebírka v barbecue omáčce a začaly se mi sbíhat sliny. Jídlo už nepotřebuju, když jsem vlastně počítač a tak, ale ve VR si můžu dělat, co chci. A když už si člověk naprogramuje simulátor kávy, proč by si nenaprogramoval grilovaná žebírka.

Spikey přešla po stole, zamňoukala a svalila se mi na klávesnici. Nechal jsem si od Alfréda dolít kávu a otočil jsem se k Marvinovi. „Tak dobře. Legrace už skončila. Co se děje? Myslíš, že sis se mnou chtěl o něčem promluvit.“

Marvin přikývl a postavil se. Nechal lenošku zmizet a došel k mému pracovnímu stolu. Přitáhl si křeslo a vyvolal v prostoru nad stolem model Edenu. Menší část jednoho z kontinentů byla červeně ohraničená. „Tohle je současná poloha Delfanů. Starou vesnici jsem vynechal, protože v ní už nežijí —“

„— a ta stejně byla spíš jen takové nouzové útočiště než trvalý domov.“ Přikývl jsem. „Od přesunu se tam navíc zatím nikdo z nich nevrátil.“

Marvin souhlasně přikývl. „Každopádně jsem se v tom ještě trochu pošťoural — v některých případech jsem doslova ryl v zemi — a vypočítal jsem rozumný odhad delfánské migrace v průběhu času.“

Dramaticky se odmlčel. Zatočil jsem rukou, abych mu naznačil, že má pokračovat.

„Zdá se, že vůbec nepocházejí z téhle oblasti. Podle všeho poddruh inteligentních Deltanů vznikl *tady*...“ Marvin otočil globus a ukázal na jinou část kontinentu. „... a odtud se přesunul do současné polohy.“

„A na původním místě už žádní nežijí? Proč?“

„To je právě to, co nechápu, Bobe. Našel jsem spoustu opuštěných deltánských vesnic i nějaká pohřebiště, ale počet hrobů vůbec neodpovídá odhadům populace.“

„Predátoři?“

„Taky mě to napadlo, ale pozůstatky Deltanů jsme pak našli všude možně, většinou v podobě hromádek kostí. A viděl jsi, co za sebou nechávají goriloidi, když dojedí. Ty na úhlednost moc neužije.“

Promnul jsem si bradu a dál pozoroval globus. „Ani tak to ale nedává smysl. Podle tvých poznámek se na původním sídlišti žádní goriloidi nenacházeli. Což by znamenalo, že se Deltané přesunuli z bezpečnější oblasti do nebezpečnější oblasti a z původní oblasti úplně zmizeli.“

„A potom utekli z nebezpečnější oblasti a usadili se na ještě nebezpečnějším místě.“ Marvin zmateně zavrtěl hlavou. „Nejsou to žádní blbci. Možná se teprve začínají dostávat na lidskou úroveň vnímání, ale selský rozum už mají. Něco nám prostě uniká.“

Pokrčil jsem rameny a prstem jsem globus roztočil. „Je to záhada, Marvine. A ty my zbožňujeme.“ Usmáli jsme se jeden na druhého. Protože *Bob*, přece. „Důležité ale je, že tady je mnohem bezpečněji než tam, kde jsme je našli. V Kamelotu se už hezky usadili, lovcům se taky daří a goriloidi už pochopili, že si nemají zahrávat, a přestali na Deltány útočit.“

„Ty chceš vážně jejich vesnici říkat Kamelot?“ Marvin se ztvářil trochu znechuceně. „Kdykoli to jen slyším, musím si začít zpívat *Rytíře kulatého stolu*.“

Usmál jsem se na něj, šibalsky jsem povytáhl obočí a rozhodl se načatý montypythonovský odkaz podpořit. „Vždyť je to jen model.“

Marvin protočil panenky a zastavil globus. „No, každopádně v tom budu pokračovat. Jsme ale v pořádné nevýhodě. Na Zemi vědci mohli vycházet z poznatků o světě, který už nějak chápali. My tady na Edenu začínáme úplně od píky.“

„No jo, a to jim i tak trvalo hromadu let, než přišli na to, proč zmizela civilizace Anasaziů.“ Opřel jsem se a zavrtěl hlavou. „Jo, to chápu, Marve. Musím přiznat, že jsem moc rád, že ti tenhle projekt tak přirostl k srdci. Když jsem přistál, provedl jsem základní průzkum a další analýzy, ale prioritou to pro mě nebyla.“

Marvin se uchechtl a s kývnutím na rozloučenou zmizel do vlastní VR.

II

KOLONIE

HOWARD – ZÁŘÍ 2188 – VULKÁN

Kolonizace nových planet vypadala ve sci-fi knížkách a filmech vždycky hrozně jednoduše. I když ani to vlastně není pravda. Někdy nebyla snadná. Z lesů pokaždé vylezlo něco, co kolonii ohrozilo. Takže nejmíň jednu věc tvůrci trefili přesně. Naprosto přesně.

Positivem bylo, že se tady lidem alespoň nic neproráželo ven hrudníkem. Zakládání lidské kolonie na Vulkánu ale trochu připomínalo smrt uklováním hejnem kachen. Velkých kachen. Vyzbrojených tesáky a drápy. Z Milových poznámek a planetárního katalogu bylo naprosto jasné, že k osidlování bude zapotřebí vymyslet a zprovoznit důmyslnou obrannou soustavu. Zdejší ekosystém byl hodně bujný a soupeřivý.

Kolonistické lodě *Exodus 1* a *Exodus 2* obíhaly kolem Vulkánu. Většina kolonistů z enklávy SSE byla stále ještě ve stázi a čekala, až jim speciální jednotky připraví obydlí. Stavební, bezpečnostní a inženýrské týmy dnem i nocí kácely prales a chystaly domov pro první vlnu lidských osadníků.

Navic jsme předpokládali, že sami kolonisté z SSE potom přiloží ruku k dílu a připraví vše pro posádky budoucích kolonistických lodí. *Exodus 3* doletí za pár měsíců. Další lodě se objeví tak rychle, jak je jen Riker zvládne postavit.

Jako kdyby toho na nás už tak nebylo dost. První oběť si planeta vyžádala už pátý den po přistání nových obyvatel na Vulkánu.